

Η ΚΑΡΙΤΣΑ

(στη φαντασία και στο χρόνο)

Μέσα από ρεματιές και ανηφόρες
ο δρόμος φιδοσέρνεται να φτάσει
εκεί που έχουν οι ελιές οι καρποφόρες
πιο κάτω από τα έλατα πλαγιάσει!

Μετεωρίτη όγκος "το ψηλό κοτρώνι"
σήμα κατατεθέν η άγρια μυγδαλιά
θαύμα στην πέτρα πάνω πώς φυτρώνει
πώς βγάζει άνθη και φύλλα απ' τα παλιά!

Φρουρός ο Αη Νικόλας με ρομφαία
ο Αγιαννάκης στη ράχη άγρυπνος σκοπός
αετοφωλιά το χωριό πανέμορφο στη θέα
της φύσης δύσκολος και όμορφος κοπός

μα στην Ασφάκα τα σκυλιά δεν αλυχτάνε
η πόρτα του σχολείου έμεινε κλειστή
αξία οι μνήμες στο κατώφλι αποχτάνε
αφού οι κάτοικοι απομείναν λιγοςτοιί..

Τις αναμνήσεις με νύχια και με δόντια
κρατάνε να μη σβήσουν και χαθούν
στη μοναξιά γριούλες και γερόντια
κάνουν προσπάθεια στα πόδια να σταθούν
να δουν τη μέρα που θα έρθουν απ' τα ξένα
δισέγγονα, εγγόνια και παιδιά
το αίμα τους, γενιές από την ίδια γέννα
που 'χε σπαράξει στο φευγιό τους η καρδιά..

Αν και "μικρό χωριό μεγάλη αντάρα"
η πέρα και η δώθε γειτονιά
πούλαγαν τα άπλυτά τους με τη ντάρρα
και ψάρευαν τα μυστικά με πετονιά!

Μαλαβαζαίοι, Τουνταίοι, Κατσαμπαίοι
Αντωνάιοι, φαμίλιες όλες ειρηνικές
αν κάποιοι έκαναν στο διάβα τους το μπέη
ανθρώπινες διαφορές, ελληνικές..!

Φιλόξενοι σε ξένους κι επισκέπτες
οι πόρτες και οι καρδιές τους ανοιχτές
αν και μερικοί παλιά κατσικοκλέφτες
έγραψαν ιστορίες πανέμορφες του χτες!

Ερήμωσε η πλατεία με τα χρόνια
στη Βαγγελίστρα τα στασίδια αδειανά
είθε να φροντίσει η Θεία Πρόνοια
μη μείνουνε για πάντοτε κενά..!

Έσβησαν τα παιχνίδια με το σπόγγο
οι παιδικές στο δρόμο έπαψαν φωνές
δοκανάκια πια δε στήγουνε στο λόγγο
ενδόμυχες των παιδιών οι προσμονές..!

Μοιρολογούν στα ρέματα τ' αηδόνια
οι ταβερνούλες με τα βλέφαρα κλειστά
αποδημητικά, οι μετανάστες, χελιδόνια
τα καλοκαίρια δροσερά, λαχταριστά ..!

Οι πέρδικες σωπάσανε στα πλάγια
λιγότεψαν τα γίδια στο βουνό
η προβατίνα ψόφησε η λάγια
βουβάθηκαν τα τροκάνια το πουρνό..!

Τα κηπάκια σαν οάσεις μες τη λαύρα
δίνουν στο τοπίο 'να χρώμα δροσερό
τεμπέλικη στον τοίχο λιάζεται η σαύρα
η στάμνα δεν πάει στη βρύση για νερό!

Η αναπαλαίωση φοράει τα καινούρια
φροντίζει το χωριό ν' ανθρωπευτεί
μπαίνει στο χορό χαρούμενη με φούρια
στο πανηγύρι τ' Αη Γιαννιού του Νηστευτή!

Ξανάνιωσαν τα σπίτια, τα καλύβια
στρώθηκαν τα δρομάκια τα στενά
μια ζωγραφιά με έγχρωμα μολύβια
μοσχοβολούν οι γλάστρες όσο πουθενά!

Η πανσέληνος και ο ήλιος το νταντεύει
στον ίσκιο κρεμασμένος ο σανός
από τον εξώστη στο βάθος αγναντεύει
τη θάλασσα που φιλάει ο ουρανός!

Όσο με λύσσα κι αν φυσά το ξεροβόρι
σαν δαίμονας και ανήμερο θεριό
όλες τις εποχές, κρατιέται με το ζόρι
κάτω απ' τον Ελατιά ολόρθο το χωριό!

Στον άγιο Κωνσταντίνο όσοι.. πάνε
κάνουνε ρούγα οι ψυχές τους στη σιωπή
ένα το σώμα με το χώμα π' αγαπάνε
«.. τοις κείνων ρήμασι..» αιώνιοι σκοποί!